

בשעה

ידיעות קיבוץ הזורע

כ"ב באב תשע"ה (30) 7.8.2015

אשרי המגשים חלומות נעוריו

הילוכו כבד - אבל ליבו

כציפור בין העפאים.

אשרי העוצם עיניו וסביבו שחוק-ילדים

המולת בעלי החיים והכנף, המלאכה והחרושת

ורשרוש העצים אשר נטע.

אזיר המולדת ימתק לו,

משורת מימיה ועוני לחמה.

אשריו וכי ייאסף אל האדמה

ימתקו לו רגבי עפרה

והאדמה אשר חונן והרווה-

תשיב לחיקו אהבה.

עליו אלון

האליון זרה

שיר השבוע

עצבונת קרבות

לזכרה של אסתר שנתות

בימי מי הכוח להשמיד את חיינו

עבודות תפנית בכניסה לקיבוץ

אפריל 1968

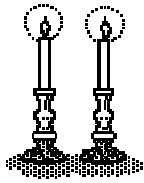
הש"ש פותח שעריו

נר נשמה

הוצעה מהפיקציונרית

בת שלום ושלום 1968

עדכוני תרבות לחודשים יולי - אוגוסט

❖ בערב שבת, 7.8.15 - **"קפה במי"ם"** -

20.00 - בית קפה בבריכה, שחייה לילית

21.30 - **אולי ואכן** בשירים אהובים ומוכרים

בערב זה המועדון יהיה סגור.

❖ בערב שבת, 14.8.15, מהשעה 20.30 - **"מרחוב נצור"ים"**

- ערב באחריות בני הנעורים.

❖ **"הן לא תקחלו עימך"** - הצגה מאת ג'ורג' ס. קאופמן ותום

הארט, נוסח עברי: עדה בן נחום, בביצוע התיאטרון האזורי מגידו בבימויה של דניס שמע. ההצגה תתקיים באולם במועדים הבאים:

❖ יום חמישי, 20.8.15, בשעה 20.30.

❖ ערב שבת, 21.8.15, בשעה 21.00.

❖ שבת, 22.8.15, בשעה 20.30.

❖ בערב שבת, 28.8.15, בשעה 20.45, על הגרנוליט:

תרבוקא - מופע רחוב קצבי וסולן, לסיום החופש

הגדול. עד כאן להפעם, בילוי נעים לכולנו

בערב שבת, 7.8.15, יתקיים

קפה במי"ם

בבריכה

בתכנית:

הזול מהשעה 20.00 יפתחו בבריכה בית קפה משודרג.

בשעה 21.30 - **אולי ואכן** בשירים מוכרים ואהובים.

בערב זה המועדון יהיה סגור.

כולם מוזמנים בזום

בית הזורע אבל על מותה של חברתנו אסתר גרנות
יום שני י"ח באב תשע"ה 3.8.2015,
ומשתתף בצערם של בני המשפחה.
תנחומים לברכה ודוד ענבי, לדודי ורחלי גרנות,
למרב ומיכה גלעד גרנות, נכדים ונינים.

תנחומינו לקרובי וידידי המשפחה.
אתכם בצערכם בית הזורע

י"ט באב תשע"ה - 4.8.15

תודה לך אמא יקרה!

היית לי אמא נפלאה, מסורה ואוהבת ללא תנאי!
הענקת לי אמון לחיים וביטחון לדרך!
ואת כולך בת 17, אורזת מזוודה, עוזבת את אמך ועולה
לארץ ישראל. זיומא המדריך מהתנועה החבר שלך,
מתחנן בפניה שתיתן את האישור עד שלבסוף היא נעתרת,
בתקווה להיפגש בקרוב בארץ. תקווה שהתבדתה.

נבחרת מתוך קבוצת תלמידי "תרבות" וזכית להיקלט
בכפר הנוער "בן-שמון", ששקק פעילות, תרבות וחברה אותו
זכרת לטוב. לימים הישווצת שהיית עם פרס - שכבר אז היה
פוליטרוק-בכיתה והמורה נהג לגעור בו:

"תסתכל על העולה החדשה מפולניה שמדברת עברית טוב ממך!"
בארץ קלטו אותך אחיותייך הבוגרות החייצ'ניטות
לבית טכס: זלטוניה, רבקה, שורקליה, פוליציקה ובני הזוג
שטיפלו בך בנאמנות והעניקו תחושת בית ומשפחה למזינקה (הבת הצעירה).

התחנה הבאה הייתה בית-זרע ובדרך ליעד הסופי, כפר מנחם, הופניתם להכשרה בהזורע.
"הזורע?!" נבהלו, "השתגעתם? אוכלים שם מצלחות פח, יש פשפשים, כולם הולכים
לפסיכואנליזה וכולם מתגרשים!"

אך את דין התנועה מקבלים בהכנעה! ✍️

כאן שיכנו אתכם בלול הדולף ורצה הגורל שבבוקר, כשנשארתי בו חולה, הגיע פועל הבניין העברי לוי גרנות, לתקן, ונדלק! וכך פרח אהבת פועל הבנין, שומר השדות ופעיל הש"י. השמועה פשטה במשפחה וזלטוניה הבכורה נשלחה "לבדוק את הסחורה".

הבחור נראה כחוש ואישור לא ניתן! הזעיקו את הגיס שרוליקל "second opinion" ולאחר בדיקה מדוקדקת התקבל ההכשר!

ומאז, אבא היה אהוב המשפחה ולא רק בזכות אמא. פולניה אחת בין גדודייקים רחמנא ליצלן! תמיד התגאית שהיקים בהזרע קבלו אותך כמו מלכה בכבוד והערכה!

במהרה זכית להיות אשת חינוך מוערכת: מדריכת נוער של 'העוגן', מטפלת שנים של 'שקמה' 'שלהבת' ועוד קבוצות, ולא פעם בהשכמה, ניגשה אלייך חניכה ואמרה: "חלמתי הלילה שאת אמא שלי".

נתת את כל כולך ללא פשרה, וכשהיית רכזת בית ילדים במרחק 5 דקות הליכה מהבית לחדה"א, עברה שעה ויותר עד שהגענו, כי היה מובן שכל בעיה על אם הדרך ראויה להתייחסות במייד. המשכת גם למוסד, ולריכוז המטפלות ותרמת בתחומי חינוך ומינהלה רבים במערכת המקומית ומעבר לה.

בראשון במאי 1977 - חג הפועלים, איך לא! נדם באחת ליבו של אבא ואת, אלמנה צעירה בת 55. הכאב פילח את ליבך ועינייך לא חדלו לדמוע. היחיד שהצליח להשיב לחלוחית מחויכת לפניך כעבור חודשים היה לוליק, הנכד הראשון מחמישה, שהחל את קריירת הסבתאות המפוארת שלך. היית סבתא למופת בחמש משרות מלאות וכל נכד היה לך מלך! המשפחה הייתה לך במקום הראשון. השקעת בה את נשמתך ואת כל הווייתך.

גם הקשרים עם האחיות ברמת-השרון באשדות יעקב ובעין כרמל נשמרו היטב. כל חופשה עולים על האוטובוס הישן והמקרטע ונוסעים לאחת מהן. ועל רקע הלבבות, הבצל המטוגן והוורנייה לזכר פירות היער מדובנו, מתלהטים וגואים הוויכוחים האידיאולוגים וכמובן הזרע הוא הקבוץ הכי טוב, ואת פטריוטית בלתי נלאית וחסרת תקנה, לוחמת על עקרונות התנועה, ומסנגרת באדיקות ובאמונה!

לקראת חגיגות ה-80 שלך, צביטה קלה במוח בארוחת הצהריים בחדה"א, מובילה אותך לפוזה חדשה של אירוע מוחי. הפגיעה היא בעיקר גופנית, מזמינה אותך לאתגר חדש של הרפתקאות הזקנה. לא התכחשת, לא התביישת, ולא חשת מושפלת. התמסרת בהשלמה ובקבלה למציאות של נזקקות לסיוע יום-יומי.

המצב החדש אף היטיב עמך מהיבטים מסוימים, כמו למשל, שחיקה בדכדוך ובחרדתיות ששכנו

בך כל חיידך. ✍

בחרת לצבוע ימייד אלה בצחוק ובהומור וההבלחות השובביות שלך תמיד הפתיעו והשכיבו אותנו מחדש. לא עשית חשבון לאף אחד!

הפתעה גדולה באה אחרי 7 שנים כנזקקת לטיפול צמוד. אז הופיעה בביתנו לא אחרת מאשר מלאך, שעל כן כונתה תינה אנג'לינה. אין דברים כאלה! מסירות, חמלה, עדינות, רכות, אנושיות ועוד ארוכה הרשימה. 7 שנים של אהבה שבהן- הרבה בזכותך תינה- אמא חיה. ואני זכיתי לאחות קטנה שעליה חלמתי תמיד. לימדת אותנו שיעור הגון בנתינה וכל מילה של תודה והוקרה, הגם שהיא באה מעומק הלב, תהא זעומה אל מול עוצמת מסירותך השופעת טוב.

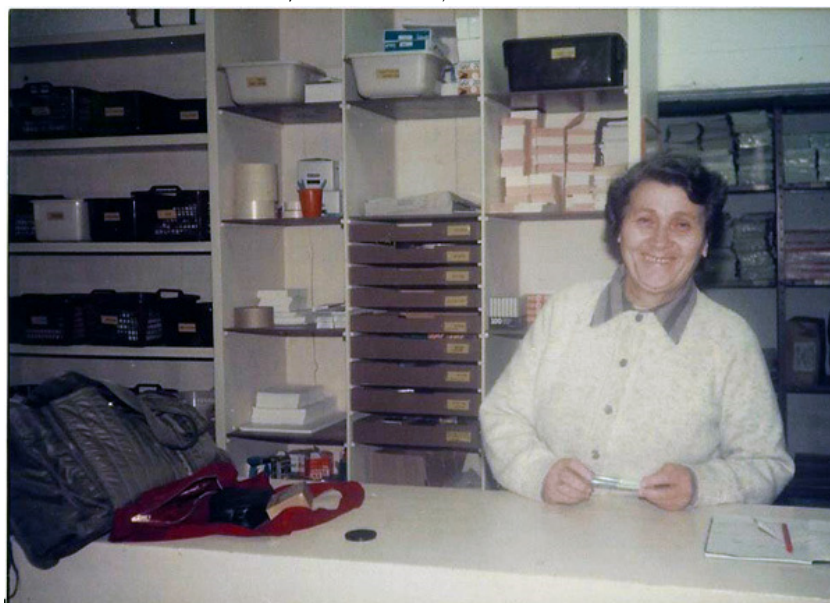
מתת טוב אמא – בשקט, במתינות, ברוך ובקבלה ללא סבל רב. איפשרת לנו להתרגל ולהסתגל בקצב שלך. ניסינו ללוותך בליטוף, חיבוק ובהוקרה כפי שחשבנו שמתאים לך, בניסיון ללמוד ממך ובדרך בה ליווית אותנו את כל חיידך. בשעות האחרונות דהרה נשימתך ואז, אט אט נחלשה ופסקה. באותה העת הביט בך אבא מהתמונה שמעל מיטתך, כמחכה לך, להתאחד מחדש.

94 שנות חיים יפות, חלוציות, צבעוניות, ומלאות שאהבת.... אולי הכינו אותך למסע החדש שלך כעת, בממד אחר בעולמות בלתי ידועים כאן.

בצד העצב יש גם שמחה, סיפוק והוקרה אין קץ, לך ובשמך לחיים. היאספי לך בשלווה ונוחי ביער היפהפה הזה, לצד אבא. הנשמה האין-סופית שנתת לנו, תהא עבורנו לנצח! אנחנו נשמור עליכם מכאן ואתם עלינו משם. היי שלום אמא יקרה ואהובה שלי!

תודה רבה! ממני וממיכה

ותודה אישית לכל אחד מכם, שבא לחלוק עמנו את הפרידה.

בשומריה 1986

הבית שלך היה נמל מבטחים לכולנו

אמא,

לא יהיה זה הספד, אלא, ניסיון לסכם את חיידך, בתחנות החיים, במחשבות שביני לבין עצמי, מנקודת מבטי כילד וכמבוגר.

אחרונת דור המייסדים במשפחה המורחבת בארץ. דור מופלא, שלקח את הערכים הנשגבים ביותר ותרגם אותם לחיי היומיום ביעילות, בצניעות וביושר.

הקדשת את חיידך במסירות אין קץ, לארבעה ערכים נשגבים בעיניך:

לציונות- הקמת מולדת חדשה וכבר בהגיעך לארץ, היית דוברת עברית רהוטה.

לקיבוץ- תוך הזדהות מלאה עם מטרותיו וצרכיו, ובתוך הקיבוץ, שוב במסירות אין קץ. למשפחה- לבית שהיה מוקד חיידך.

ולבסוף- לבן זוגך, אבא, לוי, כאהבה האחת והיחידה, מוחלטת ובלתי ניתנת לשינוי. ולא רק עד שהמוות הפריד ביניכם, אלא שנים רבות אחרי לכתו חיית אותו.

חיידך עד גיל 55, התנהלו סביב ערכים אלה והיו מאושרים במסגרת מגבלות האובדן של חלק ממשפחתך בשואה, אבל תמיד מלאי משמעות ופעילות.

בגיל 55, לאחר מותו של אבא, ועם העליה בגילך, הלכת והתמקדת יותר ויותר בטיפוח הבית כמרכז חיידך, ומרכז חיי המשפחה.

הבית שלך שימש בהדרגה לנמל מבטחים של כולנו.

דאגת שהילדים יגיעו בסדירות, שקרובי משפחה יגיעו בתדירות טובה, ואחרי כן, שגם הנכדים יגיעו בקביעות, וכולם אכן הגיעו והתייצבו אצלך*, ובכך למעשה, שמרת גם על משפחה

מגובשת, וגם על דמותו של אבא כנוכח קבוע בבית, כאילו מעולם לא הלך.

כל אחד או אחת, שעברו משבר או ימים קשים, ידעו תמיד, שיש לאן ללכת לשאוב עידוד, כשאת מחכה תמיד בחום, באהבה ובמלוא מסירותך. תמיד יש אוכל, מקום לישון, או כל מה שנחוץ

כדי להתנחם מעט.

לא רק שאהבת את אבא, גם עם מעשיו ודרכו.

מלבד בתחום אחד, שלא ממש אהבת: אחריותו על בית הקברות של הזורע.

הוא קיבל את האחריות על בית הקברות הישן על ההר, מעל שיכון בריכה, וראה כמשימה מרכזית ופרויקט חיים להקים בהזורע בית קברות חדש, נגיש יותר לאוכלוסייה המתבגרת.

המקום בו אנו עומדים עכשו, הוקם על ידו ואני כילד, חוויתי את כל תהליך ההקמה. ✍️

אני זוכר עוד כמו היה זה היום, את השירטוט שלו מונח על השטיח, בסלון הקטן בבית: הדרך הרומית, תוחמת אותו ממערב והוא נמתח בצורת חצי אליפסה הנושקת לוואדי ממזרח, כאשר המעין הרומי (מעין עמי דהיום), מתוכנן כמקור המים.

אני זוכר את אבא ואת הארכיטקטית, דנים בכובד ראש, האם הנביעה של המעין הרומי, תספק מי השקייה בכמות מספקת והפתרון שנמצא לבסוף, היה, לשתול עצים ושיחים שמקורם בארץ, כדי שיתפתחו היטב גם בעזרת המשקעים הטבעיים.

הביטו סביבכם, יש כאן אלונים, ואלות כליל החורש וחרובים, ומעט אורנים שגם מקורם בכרמל.

אבא גם לקח אותי לתהליך הקמתו של בית הקברות.

דרוזים מדלית אל כרמל היו מגיעים עם שיירה של חמורים והלכנו איתם למקום המיועד לבית הקברות החדש. הם כינו אותו אבו דאוד.

הדרוזים יישרו את השטח, חצבו דרכים, בנו את הרמפה בכניסה, נטעו עצים, כשאבא דואג שהכל יהיה בדיוק לפי התכנון, ואני, ילד בן 10-11, מתרוצץ ביניהם, ומביא להם את הפלס, וכלים אחרים.

לפעמים הצטרפתי אליהם אפילו על חשבון זמן הלימודים.

עבורי הקמת המקום, הזה היה חוויה כיפית.

במקביל לטיפול בבית הקברות עבד אבא גם במחסן המרכזי, (הכלבו של היום רק בלי כסף).

עבודה זו איפשרה לו לעשות גיחות לבית הקברות (תמיד באופניים), לשם תחזוקה שוטפת.

בזמן הגיחות הללו, אבא היה סוגר את המחסן המרכזי לשעה – שעתיים, ותולה על הדלת שלט מוכן מראש עליו היה כתוב בזו הלשון: **אני בבית הקברות**

תיכף אשוב. לוי

ביני לבין עצמי תמיד תהייתי לפשר המשפט הזה. האם מקורו בעברית היקית הבלתי תקנית שלו או, בהומור הציני שלו והיחס הסטואי למוות.

בכל מקרה, עכשו שניכם בבית הקברות, ויש מעט נחמה בעובדה ששוב אתם זו ליד זה, נחים מנוחה נכונה, בבית הקברות שהיה מפעל חייו של אבא.

ויש גם נחמה בכך שבבוא העת, המוות נטה לשניכם חסד ושניכם נפרדתם מהעולם ללא ייסורים, כששלווה נסוכה על פניכם.

ונחמה גדולה היא העובדה, שהגשמתם מטרות שלשמן עליתם לארץ ושהמוות שפקד את המשפחה, בא בדרך הטבע. אני מקווה, שנזכה לכך כולנו.

אמן

דודי גרנות

סבתא,

אני פותחת בהתחלה את העטיפה הכסופה, ואוכלת את סוכריית הסומסום בביס.
אחר-כך את הסוכרייה עם העטיפה האדומה, המרשרשת- סוכרייה בטעם יין.
אחר כך אני אוכלת את שלושת קוביות שוקולד הפרה ולבסוף את העדשים הצבעוניים,
אחד, אחד ומשתדלת להשאיר את העדש החום לסוף, כי הוא הכי טעים... למרות שכולם
באותו הטעם.

הצלוחית הזו חיכתה לי בכל יום בשעה 16:00, אצל סבתא, אחרי בית הילדים, בכל שנות
ילדותי והתבגרותי. צלוחית קטנה, מלאה בחום, דאגה ואהבה אין סופית.

סבתא- כבר כמה שנים אני מתכוננת לרגע הזה, הרגע העצוב הזה- שאת כבר לא פה.
לא פה כדי לקבל אותי בנשיקה וחיבוק.

לא פה כדי לקרוא בשמי בניגון ששמור רק לך- "רינליה- פנינליה"

לא פה כדי להיות הבית שלי שהוא המקום הכי בטוח בעולם.

לא פה כדי לקרוא לי "נשומליה" ו"איצרו".

לא פה כדי לדאוג לי ולאהוב אותי כמו שרק את יודעת.

עכשיו את הלכת, אבל אני יודעת שתמיד תהיי איתי ואני זכיתי בך, סבתא יקרה שלי-
ובקשר המיוחד שלנו ובעיקר, באהבה הגדולה שלך, שתישאר איתי תמיד.

רינת

בחוטים של סבלנות ואהבה, טווחה סבתא גשרים

בין הלב שלה ללבבות של כולנו

סבתא אסתר הייתה הציר של המשפחה שלנו. עוגן שתמיד יוצאים ממנו ושבים אליו, באים והולכים. לא משנה באיזה שלב בחיים, הוא תמיד נמצא שם, תמיד יציב, תמיד מוכן לקראתך, תמיד שמח בשובך, תמיד מתרגש מחדש בבואך.

עם כל אחד מאתנו - הילדים, הנכדים, הדודים, הכלות, החתנים וכל המצטרפים למשפחת הגרעין לאורך השנים, סבתא אסתר בנתה קשר ייחודי. בחוטים של סבלנות ואהבה סבתא טווחה גשרים בין הלב שלה ללבבות של כולנו.

ועבורי, עבורי סבתא אסתר הייתה הבית. חוף המבטחים האישי שלי. יכולתי להיכנס אליו בכל שעה, בכל מצב, עם כל אחד ואחת, בכל מצב רוח, בכל משבר או שמחה. תמיד רצויה. בין כל הבתים שקמו והתפרקו סביבי, הבית של סבתא, הבית שסבתא הייתה לי, תמיד עמד איתן.

עבורי סבתא אסתר היא אהבה ללא תנאי. בזכותה יש לי היכרות מעמיקה עם המושג הזה, הכ"כ לא מובן מאליו כאן. ועל כך אודה לה כל חיי.

אני זכיתי. זכיתי להיות נאהבת. זכיתי להיות נחשבת. זכיתי להיות נראית. תמיד. זכיתי להשתקף דרך עיניים שמעולם לא עבר בהן זיק של ביקורת או שפיטה, זכיתי לקבלה. תמידית. ללא תנאים. זכיתי באהבה כזו פשוטה: איך שאת ככה זה מושלם. ככה זה שלם. כי זו את. ולא צריך יותר מזה דבר.

ועכשיו כשסבתא יצאה למסעה מחוץ למימד הזה, אל עבר הרפתקה חדשה, אני מסתכלת על חייה ורואה שובל של אנשים שהלב שלהם פגש את שלה. הרבה מעבר למשפחה שלנו, המון סיפורים אני שומעת בימים האחרונים, וזה כ"כ מקסים וייחודי בעיניי, וגורם לי להרגיש ברת מזל כפליים.

סבתא אני כ"כ שמחה שנפגשנו כאן. אני מודה לך מעומק ליבי והווייתי על הליווי הצמוד שלך ועל נוכחותך בתסריט חיי. בחיי כולנו.

ואני יודעת ששום דבר לא מסתיים, הוא רק משנה צורה. ✍️

ואני יודעת בלב שלם ובוטח שהאהבה בנינו היא נצחית ועל-סופית.
ואני יודעת שאת ממשיכה ללוות אותי, להתבונן, לכוון, לפרוש את חסותך ואת ליבך הפתוח לכל.
תודה סבתא שהיית. תודה שהיית לי. ולכולנו. אני אוהבת אותך תמיד.
עמית

סבתא אסתר

התלבטתי רבות מה לכתוב, למתי, והיכן זה צריך להופיע.
כנראה ש"בשער" הוא המקום המתאים ביותר, סבתא הייתה קיבוצניקית עד הסוף.
לא משנה מה עשו לה, אם זה מהקיבוץ אז זה תקין.
לא ארחיב במילים על סיפור החיים המרתק של אסתר טקס/גרינפלד/גרנות. רבים מכירים אותו
ומי שלא יוכל לשמוע אותו ממני, או מכל אחד אחר במשפחה.
גם על פועלה אין לי צורך להרחיב, יודעים אותו. עדויות רבות לפועלה קיבלתי כל השנים.

אני רוצה לכתוב על מה שהרווחתי. מה שנפסק ביום שני בלילה. על מה זה "סבתא אסתר".
סבתא אסתר הייתה יותר מרק סבתא. היא הייתה מספיק "קולית" שהיה אפשר להביא חברים
אליה.

סבתא ידעה להקשיב, לא רק לדבר. כמובן, אחרי הקשבה עמוקה היא עשתה בדיוק מה שלא
אמרו לה, הלכה בדרכה שלה וצחקה על העולם.

סבתא שלא הצליחה אף-פעם לפנות נכון אל הנכדים שלה. כל השמות שלנו היו מעורבבים
לירון- עמית-רינת- איתן- אמיר.

לבאג היא קראה ברק (בגלל אהוד ברק). כנראה שהבלבול היה גם בכיוון השני. במקום לנסות
לשנות, היא טיפלה בכך בדרכה - "זה מאמא שלי" הייתה פותרת את עצמה מהמשך ההתעסקות.
אפילו בשנותיה האחרונות, בזמן בו לדבר איתה היה שקול לניהול קרב צעקות בגן ילדים, סבתא
דאגה לנינים. דאגה שיאכלו, שישחקו, שישתוללו, רק מדבר אחד היא לא דאגה אף פעם: שמירה
על הסדר. כמה שהבית היה תמיד מסודר ונקי (או עם תלונות שמנקה התורנית לא ניקתה מדפים
שסבתא כבר לא יכולה להגיע אליהם, ושאר האנשים לא יודעים מקיומם), לא היה צורך לסדר.
סבתא גרמה לכך שנדאג לסדר, אפילו בלי מילה ממנה.

סבתא הייתה רווח ענק בשביל כולנו. וכגודל הרווח, גודל ההפסד.

שלום סבתא, נזכור אותך תמיד.

לירון

סבתא יקרה שלי, סבתא אסתר,

תמיד אימצתי אותך ואת אותי - אהבה ממבט ראשון.

אז הכל התחיל ב-17 ליוני 2006, בשעה 10 בבוקר. איך אוכל לשכוח זאת!!!

באותו היום, בבוקר ההוא, ידעתי ששוב יש לי סבתא... סבתא אסתר... הייתה אגדה וגם בתחילת הדרך לירון דאג להבהיר לי בדרכו השקטה והנחרצת, שדעתה של סבתא היא כרטיס הכניסה למשפחה...

ובכן, כפי שאתם יודעים, כנראה עברתי וזאת לא לפני שווידאה, שאכן אני לומדת כבר לתואר שני.

את אישה חזקה, דעתנית, שמה לב לכל פרט (כן, גם לצבע בשיער שאליו אף אחד לא שם לב), ומשעשעת פיקחית ו...

סבתא את תחסרי לי! אני כבר מתחילה להתגעגע אליך! לימי שישי, להוויה שאת יוצרת סביבך, אתגעגע לשיחות שלנו ולאחוות ה"לירון בעיתון אז אפשר לרכל עליו חחחחחח" - פשוט אליך.

כל המשפחה הקטנה שלנו תתגעגע: הנכד האהוב שלך, אני, הנינים שכמעט עד הסוף, גם אם לא אמרת מעולם את שמותיהם - אליהם תמיד התייחסת גם כאשר התקשורת כבר הייתה מורכבת - הם החזירו אותך אלינו...

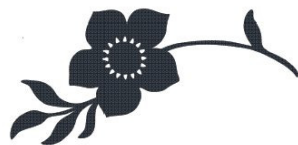
אזכור אותך תמיד סבתא שלי, סבתא אסתר האהובה והיקרה.

נוחי על משכבך בשלום ותשמרי עלינו, כמו שרק את יודעת...

אני הולכת כאן בדרך, עד מסעך האחרון, הדרך לא שלמה בלעדייך. משהו חסר ב"הזרוע" במקום המקסים הזה. זה לא שלם בלעדייך סבתא.

אוהבת אותך,

שירלינקה שלך!!!!

לזכרה של אסתר גרנות

אסתר היקרה, אני רוצה להגיד לך תודה וגם לבקש סליחה.

לפני בערך שישים - שישים וחמש שנה היית המורה שלי. היית המחנכת שלי-שלנו, של קבוצת ילדי עולים, שזה מכבר הגיעו משם, מהתופת. אנחנו לא היינו רגילים שלמישהו איכפת מאיתנו. לא היינו רגילים שמישהו אוהב אותנו. ואת אהבת אותנו. ואז, כשאנחנו היינו בני שלש עשרה ארבע עשרה לא הבנו שאת רוצה ללמד אותנו ספרות. שירים של ביאליק וטשרניחובסקי. את רצית לעשות מאיתנו אנשים מחונכים, קוראי ספר, ואנחנו לא הבנו. אנחנו הפרענו לך בשיעורים, והרבה. וזה כאב לך, הסתובבת ללוח עם הגב אלינו, ובכית. ואנחנו, ברוב טיפשותינו לא הבנו... על כך אני רוצה לבקש סליחה. אנחנו היינו ילדים שבאו משם. לא היינו רגילים שמישהו אוהב אותנו, שלמישהו איכפת מאיתנו... את זה הבנו רק מאוחר יותר, ועל כך אני רוצה להגיד לך תודה !!! אני רוצה שילדייך ונכדייך ידעו איזה אישה גדולה בעלת לב גדול היתה אסתר. לא במקרה היא "הפולניה" היחידה בין הייקים, נבחרה בקיבוץ לחנך את ילדי העולים. יותר מאוחר לאורך שנים, שמרנו על קשרים טובים ומיוחדים עם אסתר. תמיד התעניינה מה קורה איתנו, מה אנחנו עושים, מי התחתן, מה נולד והכל במאור פנים וחיוך אוהב. משפחת גרנות הרחבה, אסתר היתה אישה מיוחדת גם בקרב חברי הקיבוץ הותיקים שלא מיוצאי ארץ מולדתה. היתה מאד מוערכת ואהובה. לא אחת כאשר היה צריך לטפל באיזה נושא עדין ודיסקרטי, אסתר היתה חברה בצוות, בתור אדם אמין ושקול שדעתה נחשבת ורצינית. ושוב תודה לך אסתר על כל מה שנתת לנו ואנחנו לא ידענו להשיב לך תודה. משפחה יקרה תהיו גאים באמא, סבתא אסתר.

יהי זכרך ברוך אישה גדולה ויקרה

משה כהן

למה מציעים לנו לוותר על זכויותינו ועל כוחנו

ולמה אנחנו מסכימים?

בתקופה האחרונה מהדהד בראשי שוב ושוב שירו המפורסם של ברטולד ברכט:

”תחילה לקחו את
הקומוניסטים, אבל לי
לא היה אכפת
כי לא הייתי
מיד לקחו את
הפועלים, אבל לי
לא היה אכפת
כי גם זה לא הייתי
בהמשך עצרו את
אנשי האיגוד המקצועי, אבל לי
לא היה אכפת
כי אינני איש איגוד מקצועי
לאחר מכן כלאו כמה כמרים
אבל מכיוון שאינני דתי
גם כן לא היה אכפת
עכשיו לוקחים אותי
אבל זה כבר מאוחר”.

מאז תהליך השינוי הולכת ומחריפה התופעה של הרחקת חברי הקיבוץ ממוקדי קבלת ההחלטות ונטרול היכולת של החברים להשפיע על חייו.
להלן מספר דוגמאות:

1. במבנה האירגוני שהוצע לנו הוזהה המזכירות (וועד ההנהלה) ממקומה הקבוע בראש המערך האירגוני (מתחת שיחת הקיבוץ) ובמקומה הוצבו מועצת הקהילה ומועצת המנהלים כפופת ישירות לשיחה. מכיוון שהמזכירות היא הנציגה של חברי הקיבוץ (יש בה זכות הצבעה רק לחברי הקיבוץ) והיא גוף מתאם בין המשק לקהילה, הרי שנטרולה

הוא צמצום יכולתו של החבר להשפיע. (לאחר התערבות חברים המבנה תוקן והמזכירות חזרה למקומה).

2. מנכ"ל פלסטופיל נבחר ע"י דירקטוריון פלסטופיל וחברי הקיבוץ התבקשו רק לתת אמון בבחירה (לאחר שכבר הודיעו במפעל שהוא נבחר). בעקבות לחץ של חברים הגיע לבסוף הנושא להצבעה בשיחה וכך נכתב בדף לחבר : "על אף שדורון נבחר כבר לתפקיד ע"י הדירקטוריון של פלסטופיל (כך החוק לגבי מינוי מנכ"ל בחברות ציבוריות), אנו דבקים בנוהל הפנימי של מועצת המנהלים , ומבקשים לאשר אותו באסיפה ובקלפי."
 3. חברים מפלסטופיל מעוניינים להשמיע את דעתם על מצב המפעל ונענים ע"י הנהלת המשק כי הם יכולים להיפגש באופן אישי עם היו"ר "ולא יאונה להם כל רע" (כך במקור).
 4. זמן רב לא מפורסמים דיוני מועצת הקהילה והמזכירות ובכך נמנעת מהחברים היכולת לדעת ולערער על החלטות. (לאחר תלונות רבות מתחילים לפרסם).
 5. במבנה האירגוני המוצג כעת מציעים לנו שרכזי האגפים המרכזיים של הקיבוץ (חינוך, בריאות, תרבות) ייבחרו ע"י מועצת הקהילה במקום ע"י הציבור. וכך תחומים שקבענו כערכי ליבה יוצאים לגמרי משליטת החברים. לפי הצעה זו יצטרכו ראשי האגפים להיבחר ולתת דין וחשבון רק למועצה ולא לכלל החברים. בשיחה הייתה התנגדות גורפת לרעיון זה ואני מקווה שגם בקלפי הוא יידחה.
ניתן להוסיף עוד דוגמאות.
- הרושם המתקבל הוא כי בעוד שסביבנו בארץ ובעולם אזרחים נאבקים לחזק את כוחם, לשפר את מעמדם ולהרחיב את זכויותיהם, הרי שאנו חברי הקיבוץ מוותרים במודע על הזכות שלנו לנהל את חיינו.
- מסופר על פיל גדול שהיה קשור ליתד קטנה ולא יכל לזוז פשוט מפני שכאשר היה קטן לא הצליח להזיז את היתד ובבגרותו כבר היה מיואש וחסר אונים ולא ניסה עוד לעקור את היתד.
- אפשר למצוא הסברים שונים לנטייה האנושית והקיבוצית, אך למען כולנו מומלץ לעקור את היתדות, לסמוך על עצמנו ולחזור לנהל את חיינו כי אנו יודעים מה נכון בשבילנו.

נחשון שחם

עבודות תשתית בכניסה לקיבוץ

לחברות ולחברים שלום,

החל מאמצע אוגוסט יתחילו העבודות לביצוע כיכר התנועה השני באזור הפסל.

בשל העבודות ייסגר הכביש הראשי בין הכיכר הקיימת לפסל והכניסה והיציאה מהקיבוץ יהיו בכביש שבין הרפת למסגרייה. משך העבודה כ 3 חודשים והביצוע יעשה בשני שלבים:

שלב א' - ביצוע הכיכר

שלב ב' - ריבוד הכביש העולה לכיוון הנה"ח כולל מדכרה ותאורה לצידו. אנו מודעים לאי הנוחות שתיגרם לציבור ומקווים שההפרעה לשגרת התנועה תהיה מינימאלית.

אנו פונים לציבור להקפיד על כללי הזהירות ועל נהיגה זהירה.

- מצורפת מפה של סדרי התנועה החדשים

בברכה

הנהלת הקיבוץ וצוות הבניין

הברכות לך
סמדר בראון
בהגיעך ל- 60
נחת מעשייה ברוכה
בריאות ושמחה
מבית הזורע

הגד"ש פותח את שעריז!

**כמו בשנה שעברה,
גם השנה נשמח לארח אתכם בחצרנו
ביום רביעי 19/8 בשעה 17:00**

בתוכנית:

- נראה מה התחדש בגד"ש
- מתנפחים לילדים
- הפתעות לכל הגילאים

נשמח לראותכם!

גד"ש הזורע

Hazorea Field Crops

Kraut the beloved country

אחד האולפניסטים החתיכים שעברו את הזורע היה ג'ו קראוט לימים שחקן נבחרת הכדורסל של הפועל הזורע.

לאחרונה חיתן במשמר השרון את הבת שלו. הזוג מתעתד לחיות בעתיד בארץ לחתונה הוזמנו עליזה דביר שהייתה מנהלת האולפן שלו וחנוך בארי מהמשפחה המאמצת שהיה בחתונה בפועל.

ג'ו קראוט משמש כגנן מדופלם באחד הפארקים במרילנד.

לפני שהתעתדנו להיפגש בארה"ב, פגישה שלצערי לא קרמה עור וגידים, הוא אמר לי שוב את המשפט הידוע שלו: "היה טוב, ואם אתה לא יכול להיות טוב היזהר, ואם אתה לא יכול להיזהר, קרא לי ואני אגיע (להציל אותך!). באנגלית זה נשמע פי אלף טוב.

י.ב.

נר נשמה

5.8.94	דניאל זוהר
7.8.84	חנוך אשור
8.8.06	נעמי רענן
10.8.09	ביאנקה רוס
14.8.90	שאול פישר
16.8.61	יוחנן דור וייסמן
16.8.11	חנה שפייר
17.8.80	אסתר זוהר
17.8.03	רפאל תבור
20.8.97	יעל כהן
21.8.89	עבי דור
21.8.97	עזרא מילוא
22.8.94	לבנה לוי
24.8.01	פרץ רונן
נפל בנגב	26.8.38 יצחק הברקורן
	27.8.90 פרידל שלייסנר
נפל בירושלים	28.8.48 אבנר גוגנהיים
נפל בעת מילוי תפקידו	30.8.70 אמי בר נר

יהי זכרם ברוך

לחברים שלום רב,

ברצוננו לחזור ולהדגיש, על מנת למנוע אי נעימויות :
מאז השינוי, הטיפולים, השירותים הרפואיים והאביזרים
במכון הפיזיותרפיה, ניתנים בתשלום.
האביזרים במחיר עלות
קבלו זאת בהבנה
מטופל שלא יגיע ולא הודיע יחוייב.
צוות הפיזיותרפיה

